[*Druk: „Informator Towarzystwa Chrystusowego dla Wychodźców” 9(1968), s. 1-10, Archiwum Towarzystwa Chrystusowego w Poznaniu, syg. KR II,12.*]

Zgromadzenia dla opieki duszpasterskiej nad emigracją

Głębokie przemiany polityczne i gospodarczo-społeczne XIX i XX stulecia spowodowały prawdziwą wędrówkę ludów. Stanowi ona Jedną z najbardziej skomplikowanych zjawisk naszych czasów. Boć przecież w ciągu dwóch stuleci aż do ostatniej wojny światowej fala emigracji osiągnęła cyfrę 80 milionów osób, Z tego prawie połowa przypada na trzy narody europejskie - Niemcy, Włochy, Polskę. Według przedwojennego stanu, Niemców poza granicami państwa było 25 milionów, Włochów 10 milionów, Polaków 8 milionów. Obecnie liczba ta wynosi - Niemców 20 milionów w tym 7 milionów katolików/, Włochów 15 milionów, Polaków 10 milionów.

Zjawisko emigracji zaczęło głęboko wrzynać się w warunki religijnego i moralnego życia emigrantów. Stąd opieka duchowa nad emigrantami stała się potrzebą palącą.

Papieże doceniali doniosłość ruchu emigracyjnego dla pracy misyjnej Kościoła. Rozumieli oni, że człowiek oderwany od swojej ojczystej ziemi, chętnie otworzy swoje serce przed duszpasterzem rodakiem, niż przed kapłanem obcej narodowości. Toteż już Papież Leon XIII pragnąc dać wyraz poparcia Kościoła dla każdego dzieła poświęconego dobru emigrantów, aprobuje włoskie zgromadzenie zakonne założone przez biskupa Scalabriniego, „Congregatio S. Caroli pro Italis Emigrantibus”.

Następca jego Pius X ustanawia w r. 1912 przy Kongregacji Konsystorialnej osobny Wydział dla czuwania nad zapewnieniem emigrantom opieki duszpasterskiej w języku ojczystym.

Również Pius XI, Papież Akcji Katolickiej, dostrzega potrzebę zajęcia się ruchem emigracyjnym. Marzeniem jego to założenie dla każdej większej grupy narodowej emigranckiej specjalnego seminarium duchownego.

Pius XI w r. 1926 zezwala biskupowi Geyerowi na założenie dla emigrantów niemieckich własnego zgromadzenia p.n. „Gemenschaft von den Heiligen Engeln” - Zgromadzenie p.w. Świętych Aniołów Stróżów.

On też, właściwy inicjator naszego Towarzystwa, udziela Ks. Kardynałowi Hlondowi pozwolenia na erekcję osobnego zgromadzenia dla polskich emigrantów.

Pius XII jeszcze większą uwagę poświęca temu problemowi. Wiekopomnym dziełem Piusa XII pozostanie niewątpliwie Konstytucja Apos-[*s. 1*]tolska Exsul Familia". Nazwano ją słusznie „Magna Charta" ruchu emigracyjnego. Konstytucja reguluje na przyszłość opiekę duszpasterską nad cudzoziemcami odpowiednio do wymogów czasu.

Nadto Pius XII w licznych swych przemówieniach występuje zarówno przeciw imperializmowi państwowemu, jak również przeciw roszczeniom wybujałego nacjonalizmu. Wszędzie, gdzie może to uczynić, broni praw emigrantów do własnej tradycji narodowej i języka ojczystego.

Wiekowe doświadczenia w dziedzinie misji wśród pogan dają mu cenną naukę w rozwiązaniu problemu duchowej opieki nad wychodźcami. Stwierdza się bowiem znacznie większy postęp prac misyjnych w krajach pogańskich w wypadku kiedy te prace prowadzą kapłani-tubylcy.

Jan XXIII jeszcze bardziej podkreśla ten problem, włączając go do ogólnego ruchu odnowy Kościoła katolickiego oraz jedności wszystkich chrześcijan.

Paweł VI przy różnych okazjach, zwłaszcza z okazji „Dnia Emigranta" podkreśla potrzebę otoczenia emigrantów opieką duchową przez własnych duszpasterzy. Papież podkreśla, że najskuteczniejszym środkiem pielęgnowania uczuć religijnych to kultywowanie własnej tradycji narodowej .

Za jego aprobatą Kongregacja Biskupów przystąpiła ostatnio do przeredagowania Konstytucji „Exsul Familia" w myśl Dekretów Soboru. Dotychczas Konstytucja bowiem nie uwzględniała w pełni słusznych postulatów emigrantów. Wskazał na to Ks. Kardynał Wyszyński, Protektor Wychodźstwa polskiego w swej interpelacji na Auli Soborowej w czasie IV Sesji w r. 1965.

„Już Konstytucja Apostolska «Exsul Familia» poruszyła to zagadnienie. Jaśniejszym światłem rozjaśnił tę sprawę Papież Jan XXIII w swej encyklice „Pacem in terris", w której ukazane zostały istotne prawa osoby ludzkiej, której przyznaje się prawa obywatelskie w całym świecie. Doświadczenie uczy jednak, że ci, którzy wyemigrowali, są najczęściej uważani za obywateli podrzędnego stopnia. Sprawa ta jest aż nadto przykra i ciężka…".

I

CONGREGAZIONE DEI MISSIONARI DI S. CAROLO (Skalabrinianie)

Patron - św. Karol Boromeusz.

Założyciel Zgromadzenia Biskup Jan Scalabrini, urodził się w 1838 r. [*s. 2*] Przez 7 lat był wicerektorem, a później rektorem Seminarium Duchownego w Como. Następnie przez 6 lat w tym samym mieście kieruje parafią św. Bartłomieja.

W r. 1876 zostaje biskupem, Ordynariuszem diecezji Piacenza. Jest świetnym organizatorem i gorliwym Pasterzem diecezji liczącej zaledwie 150.000 dusz. Zwołuje synod diecezjalny, wydaje własny katechizm na użytek diecezji oraz inne publikacje pastoralne.

Diecezja jest biedna. Wśród ludności panuje permanentne bezrobocie. Stąd około 30.000 diecezjan emigruje za ocean, głównie do Północnej Ameryki i Brazylii. Sprawa emigrantów opuszczających za chlebem nie tylko jego diecezję, ale szerokie połacie Włoch nie daje Biskupowi spokoju.

W r. 1887 pisze list do kard. Simeoni, Sekretarza Kongregacji de Propaganda Fide w sprawie duszpasterstwa na emigracji. Później wysyła mu projekt ustaw specjalnego zgromadzenia misjonarzy dla emigrantów włoskich. Kongregacja po przejrzeniu ustaw czyni zastrzeżenia odnośnie wprowadzenia ślubów. Na to odpowiada Bp Scalabrini: „Śluby zakonne umocnią i ożywią życie duchowne. Pozwalam sobie przytoczyć ten argument, choć zawsze jestem gotów być posłusznym mojej władzy".

Leon XIII w Breve Apostolskim z dnia 25.XI.1887 r. wyraża zgodę na utworzenie Zgromadzenia Misjonarzy św. Karola Boromeusza. Nazywa Biskupa Założyciela „instrumentem Opatrzności na pożytek emigrantów".

Dwaj pierwsi misjonarze - Ks. Molinari i Ks. Mantese składają na ręce Założyciela pierwszą profesję zakonną w katedrze w Piacenza.

1888. Biskup Scalabrini wręcza krzyże misjonarskie 6 księżom i 4 braciom wyjeżdżającym do Nowego Jorku i Kurytyby,

1890. Pierwsza profesja dozgonna 5 księży, 11 kleryków oraz 1 brata koadiutora. W tym samym roku Biskupa zakłada Zgromadzenie Sióstr Misjonarek pod wezwaniem św. Karola.

1897. Utworzenie prowincji brazylijskiej pod wezwaniem św. Pawła.

1903. Utworzenie w Brazylii drugiej prowincji p.w. św. Piotra.

1905. Biskup Scalabrini proponuje Stolicy Apostolskiej utworzenie Apostolskiej Komisji Centralnej „Pro Emigrantibus Catholicis". Umiera 1 czerwca tegoż roku po przebytej operacji w wieku 66 lat.

Ks. Vincentini obrany Generałme, Pod naciskiem niektórych członków nowy przełożony zawiesza ślub zakonne, zastępując je przyrzeczeniem. Odbija się to ujemnie na życiu zgromadzenia. [*s. 3*] W liście okrężnym wydanym z okazji 80-lecia Zgromadzenia, obecny Generał Giulivo Tessarolo, nawiązując do tego faktu pisze: „Zgromadzeniu zostały podcięte korzenie. Opustoszały domy formacyjne. Następnemu Generałowi O. Chenuil, wybranemu w r. 1919, udało się zebrać około 40 kapłanów przejętych duchem Założyciela. Lecz życie wewnętrzne, odcięte od źródła pierwotnego, zaczęło się wyczerpywać".

1923. Stolica Apostolska nakazuje wizytację kanoniczną. Wizytatorem zostaje O. Serafino Cimino OPM. Wynik wizytacji negatywny. Wizytator sugeruje Kongregacji Konsystorialnej zawieszenie Zgromadzenia. „Była to najsmutniejsza godzina w dziejach Zgromadzenia" (Ks. Gen. Tessarolo).

W związku z tym Kard. De Lai, Sekretarz Kongregacji Konsystorialnej wydaje rozporządzenie, mocą którego Zgromadzenie przechodzi pod Zarząd Kongregacji Konsystorialnej. Przełożonym Generalnym będzie odąd każdorazowy Sekretarz Kongregacji. Tym samym Kard. De Lai zostaje czwartym Generałem Zgromadzenia.

Stałym Wizytatorem Apostolskim Zgromadzenia jest Prałat Cicognani (obecny Sekretarz Stanu). Wizytator czyni starania, by członkowie powrócili do ducha Założyciela i do zachowywania przez niego wydanych Ustaw.

W r. 1934 po raporcie Prałata Cicognaniego Pius XI wydaje Dekret przywracający Zgromadzeniu utracony przywilej z tym, że Przełożonym Generalnym będzie każdorazowy Sekretarz Kongregacji. „Data dla nas historyczna. Skalabrinianie wracają do statusu zgromadzenia zakonnego po myśli Założyciela" (Ks. Gen. Tessarolo).

18.V.1934 r. 25 Skalabrinianów składa profesję dozgonną i 36 profesję czasową na ręce Kard. Raffaelo Rossi, Sekretarza Kongregacji a zarazem Generała Zgromadzenia.

„Duch Założyciela zaczyna ożywiać zranione ciało Zgromadzenia. Nowicjaty i Seminaria Zgromadzenia zaczynają się znowu zaludniać. Postanowiono wydać obszerny życiorys Założyciela, by członkowie mogli się wpatrywać w jego przykład, kształtując swe życie na wzór swego Założyciela. Zgromadzenie i później jeszcze przeżyło niejedną bolesną stratę. Przypominaliśmy sobie wówczas słowa Założyciela skierowane w r. 1888 do Ks. Zaboglio, Wikariusza Generalnego: „Przyjdą chwile ciężkie. Będą następowały jedna po drugiej. Co czynić? Wpadać w pesymizm? Tracić ducha? Nie, Bóg pragnie nas doświadczyć ogniem cierpienia. Niech będzie za to uwielbiony zawsze i przez wszystkich. Pamiętajmy [*s. 4*] o słowach: „Recogitate eum qui talem sustinuit contradictionem, ne fatigemini animis vestris deficientes. Coraggio, calma e fiducia in Dio" (Ks. Gen. Tessarolo).

1936. Rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego Bpa Scalabriniego.

Rozszerza się działalność Zgromadzenia na Francję, Belgię, Szwajcarię, Niemcy i Argentynę. Powstają dwa nowe Seminaria w diecezji Como i w Brazylii. Zgromadzenie nabiera coraz więcej ducha i stale się rozrasta. W r. 1940 było już 66 domów, 165 kapłanów, 85 scholastyków i kleryków, 18 nowicjuszy.

1948. Następuje ostateczne zatwierdzenie Ustaw.

1949. Zgromadzenie obejmuje kierownictwo „Pontificio Collegio" dla duszpasterzy emigracyjnych.

1951. Po wielu latach przerwy odbywa się III Kapituła Generalna, Generałem wybrany zostaje Ks.Prevedello, członek Zgromadzenia.

1952. Argentyna i Chile prowincją p.w. św. Józefa. Skalabrinianie obejmują placówki w Australii, Kanadzie i w Anglii.

1955. Utworzenie nowej Regii Belgia, Anglia, Niemcy.

1956. Wprowadzenie dla kapłanów Zgromadzenia „Roku pogłębienia duchowego".

1962. W Australii powstaje prowincja p.w. św. Franciszki Cabrini.

1963. Kapituła Generalna wybiera Generałem Ks. Tessarolo. Erekcja prowincji włoskiej p.w. Najśw. Serca Jezusowego.

1964. Erekcja nowej prowincji w Niemczech.

Oto pokrótce dzieje tego tak prężnego Zgromadzenia. Ks. Tessarolo, Generał, patrzy z ufnością w przyszłość: „Dalszy rozwój Zgromadzenia zależeć będzie od odnowienia w sobie ducha Założyciela - Rinovamento e aggiornamento nello spirito del Pondatore".

Kuria Generalna Roma

Via Calandrielli 11

Przełożony Generalny - Ks. Tessarolo

I. Członek Rady Gen. i Wikariusz Generalny

II. Radny i Ekonom Generalny

III. Radny i Prokurator Generalny

IV. Radny Generalny

Sekretariat Generalny dla Spraw Administracji (5 członków)

Sekretariat Generalny dla Studiów i Formacji (5 członków)

Sekretariat Gen. Karności Zakonnej i Zachowania Ślubów (3 członków)

Sekretariat Gen. dla Duszpasterstwa, Misji i Propagandy (3 członków) [*s. 5*]

Delegat dla Spraw Braci Koadiutorów

Oficjalny organ Kongregacji „Bolletino Ufficiale".

Domy i instytucje zależne od Kurii Generalnej

1. Collegio S. Carolo (1932 r.) Ks. Liber, Rektor. 16 studentów na Gregorianum.

2. Pontificio Collegio dei Sacerdoti per L'Emigrazione Italiana Kolegium Papieskie dla kapłanów udających się na pracę duszpasterską wśród emigrantów włoskich. Ks. Rocca - Superior, Ks. Millini - Rektor. Personel świecki (15) i zakonnice.

3. Convitto Universitario „Giuseppe Toniolo". Konwikt dla studentów katolickich uczęszczających do uniwersytetów rzymskich (160 studentów). Ks. Rocca, Dyrektor, 4 księży asystentów.

4. Anno di Perfezionamento Spirituale (1956). Rok odnowy duchowej po odbytej dłuższej praktyce duszpasterskiej za granicą. Ks. Ansaldi, Dyrektor, 17 kapłanów Zgromadzenia z U.S.A., Brazylii, Argentyny, Wenezueli itd.

5. Centro Studi Emigrazione - Ośrodek Studiów nad emigracją (1963). Ks. Sacchetti, Dyrektor, Ks. Perotti, pracownik z Kongregacji Biskupów.

Publikacje

„Studi Emigrazione", kwartalnik socjologiczny, pastoralny i historyczny emigracji. „D'Emigrato Italiano", miesięcznik informacyjny skalabriniańskich. „Selezione C.S.B.R.", dwutygodnik formacji apostolskiej włoskich misjonarzy dla emigracji. Obszerna biblioteka i zbiór czasopism emigracyjnych, dostępne także dla studentów świeckich.

6. A.N.S.E.

Ausiliari dei Missionarii Scalabriniani per gli emigrati (Pomocnicy Skalabriniańscy). Współpracownicy świeccy. Każdy członek zobowiązuje się do modlitwy, pomocy i ofiary w intencji emigrantów i ich misjonarzy. Przyczynia się do zapoznawania się z życiem Bpa Scalabriniego i jego dzieła, do zdobywania powołań. Funduje stypendia dla kleryków. Popiera inicjatywy misjonarzy. Stawia się do dyspozycji misjonarzy czasowo lub na stałe.

PROWINCJE

1. Prowincja włoska p.w. Najśw. Serca Jezusowego

Księży 78. Braci 6. Sióstr 44. Chrztów 325, ślubów 95. Komunii św. 180.000. Wiernych 36.000.

2. Prowincja U.S.A. - Kanada Wschód

Księży 85. Braci 2. Sióstr 144. Chrztów 3354, ślubów 1105. Komunii św. 1.500.000. Wiernych 117.000. [*s. 6*]

3. Prowincja U.S.A. - Kanada Północ Wschód

Księży 76. Braci 6. Sióstr 137. Chrztów 2570, ślubów 788. Komunii św. 708.000. Wiernych 68.000.

4. Brazylia. Prowincja Sao Paulo, - Parana - Guanabara

Księży 60. Braci 4. Sióstr 64. Chrztów 2488, ślubów 2259. Komunii św. 1.059.000. Wiernych 648.000.

5. Brazylia. Prow. Rio Grande do Sul - Santa Catarina

Księży 63. Braci 3. Sióstr 103. Chrztów 8015, ślubów 1359. Komunii św. 1.111.000. Wiernych 227.000.

6. Prowincja Argentyna - Chile - Urugwaj

Księży 38. Braci 2. Sióstr 10. Chrztów 1974, ślubów 534. Komunii św. 666.000. Wiernych 234.000.

7. Prowincja Australia

Księży 30. Sióstr 36. Chrztów 1483, ślubów 389. Komunii św. 204.000. Wiernych 40.000.

8. Prowincja Szwajcaria - Niemcy

Księży 45. Sióstr 64. Chrztów 3037, ślubów 720. Komunii św. 100.500. Wiernych 235.000.

9. Prowincja Francja - Belgia - Luxemburg

Księży 46. Sióstr 64. Chrztów 1104, ślubów 576 Komunii św. 131.900. Wiernych 476.000.

DELEGATURY GENERALNE

1. Wenezuela - p.w. MB Pompejańskiej

Dwóch radnych. Księży 8. Sióstr 3. Chrztów 896, ślubów 205. Komunii św. 24.000. Wiernych 100.000.

2. Anglia - p.w. Królowej Świata

Księży 8. Sióstr 6. Chrztów 410, ślubów 116. Komunii św. 25.000. Wiernych 40.000

NOWICJATY (l rok)

Włochy - 19
Brazylia - 20
U.S.A. - 16
55

LICEA dla Scholastyków (2 lata)

Włochy - 30
Brazylia - 21
U.S.A. - 10
61

FILOZOFIA (3 lata)

Włochy - 52
Brazylia - 23
U.S.A. - 3
78

TEOLOGIA (4 lata)

Włochy - 46
Brazylia - 13
U.S.A. - 11
70 [*s. 7*]

PARAFIE

Parafie terytorialne - 93. /Argentyna, Chile - Urugwaj - 14. Australia 10, Brazylia 51, U.S.A 11, Francja, Belgia 2, Włochy 3, Anglia 1/.

Parafie narodowościowe - 46. /U.S.A. - 41/ Domy zakonne - 220

Szkoły parafialne - 111 /35.000 uczniów/. Przedszkola - 72 /4.350 dzieci/ Sierocińce - 4 /445 sierot/. Personel świecki - 1178.

Łącznie chrztów 35.656, ślubów 8.146. Komunii św. 5.962.000.

Mszy św. niedzielnych 1012 /Frekwencja niedzielna 380.000/. Liczba globalna wiernych - 2.043.000.

Prasa Zgromadzenia za granica

U.S.A. - 4 /90.000 egz./.

Italia - „Missionarii Scalabriniani" - pismo propagandowe - Piacenza „NOTIFIZIARIO A.N.S.E." - organ informacyjny - Piacenza.

Po jednym czasopiśmie wydają: Argentyna, Australia, Belgia, Brazylia, Kanada, Francja, Niemcy, Anglia, Luxemburg, Szwajcaria, Wenezuela.

Radio i Telewizja

We wszystkich krajach specjalne programy radiowe i telewizyjne. Najwięcej w USA /5, Australia /5/, Brazylia /5/, Kanada, Chile, Niemcy, Wenezuela.

Consilium Superius de Migratione /założone w r.1952 w myśl „Exsul Familia". Przewodniczący Abp Civardi, Sekretarz Kongregacji Biskupów.

Skalabrinianie, członkowie Consilium: Ks.Giulivo Tessario - Generał, Ks.Rocca, Rektor Pontificio Collegio dei Sacerdoti per L'Emigrazione Italiana. Ks. Milini - Dyrektor Krajowy dla Spraw Emigracji Włoskiej. Ks. Sacchetti, Dyrektor „Centro Studi Emigrazione".

Stopnie naukowe

Doktorat z teologii - 54 / Doktorat z Prawa Kan. - 6 / Doktorat z filozofii - 3 / Licencjat z Pisma św. - 4 / Licencjat z filozofii - 55 / Doktorat, licencjat z historii Kościoła, socjologii nauk przyrodniczych, literatury - 20.

Rozwój Zgromadzenia

Rok	Kapłani	Scholastycy i klerycy	Bracia	Nowicjusze	Razem
1887	2	-	-	-	2
1905	70	29	20	9	128
1919	40	10	15	5	70
1934	110	32	13	10	165
1940	165	85	16	18	284
1967	575	209	24	55	863

[*s. 8*]

II. CONGREGATIO A SANCTIS ANGELIS
Zgromadzenie p.w. Św. Aniołów Stróżów

Założycielem Bp Franz Xaver Geyer, ur. w r. 1859 w Regen /Bawaria/. Studia odbywał w Seminarium Misyjnym w Weronie. Święcenia kapłańskie otrzymał w r. 1882. Był misjonarzem w Egipcie i Sudanie. W r. 1903 zostaje biskupem i Wikariuszem Apostolskim. W r. 1921 Administratorem Ap. Sudanu. Wkrótce potem Anglicy domagają się jego ustąpienia jako Niemca.

Bp Geyerowi leży na sercu troska o niemieckich emigrantów. W r. 1922 wydaje broszurę pt.”Duszpasterstwo emigracyjne a seminarium przygotowujące duszpasterzy dla niemieckiej emigracji”. Bp. Geyer odwiedza różne ośrodki niemieckie za granicą, głównie w USA. W r. 1926 ogłasza książkę „Wśród niemieckich Amerykanów”.

W r. 1926 otrzymuje od Episkopatu a następnie od Stolicy Apostolskiej mandat założenia osobnego zgromadzenia. Wydaje specjalną odezwę na temat potrzeby opieki duszpasterskiej nad emigrantami niemieckimi.

„Żaden inny naród nie ma tak wielkiej liczby rodaków za granicami państwa. Żadna inna emigracja nie jest tak bardzo rozproszona jak niemiecka. Wielkie niebezpieczeństwo zagraża emigrantom z powodu ich podziału wyznaniowego. Trzeba spłacić dług wdzięczności wobec naszej emigracji, która w ciężkich latach powojennych pośpieszyła narodowi z pomocą. Dlatego zakładam to zgromadzenie. Jego członkowie umocnieni ślubami zakonnymi, poświęcą się całkowicie duszpasterstwu wśród emigracji. Pragniemy wesprzeć naszych emigrantów. Za Kościół i naród, za wiarę ojców i język ojczysty. Wszystko dla braci naszych za granicą”.

Pierwszy dom zgromadzenia powstaje w Bad Godesberg nad Renem. Są powołania, są środki pieniężne.

Odwiedziłem siedzibę zgromadzenia w styczniu 1932 r. Biskup przyjął mnie serdecznie, zwłaszcza kiedy dowiedział się o mającym powstać podobnym zgromadzeniu polskim. 73-letni Biskup-Założyciel zrobił na mnie ujmujące wrażenie. Wydawał mi się jednak zbyt rygorystyczny. Pomocnikiem jego był Ks.Michał Piller, pierwszy kapłan wyświęcony w nowym zgromadzeniu, obecnie Komisarz Generalny zgromadzenia. Zgromadzenie liczyło wówczas 2 kapłanów, 12 kleryków, 8 braci, 8 nowicjuszy. Przebywałem w Godesberg kilka dni. Uderzała mnie bezwzględna karność. Praktykowano różne pokuty zewnętrzne, przy stole i w ciągu dnia. Obowiązywał zakaz palenia.

Zgromadzenie wydawało miesięcznik „Deutsche Auslandsseelsorge” - Niemieckie Duszpasterstwo Emigracyjne. [*s. 9*]

Nieco później przeniesiono siedzibę zgromadzenia do Banz. Zakupione zostały ogromne zabudowania poklasztorne z wspaniałą zabytkową świątynią w pośrodku. Banz odwiedziłem w marcu 1938 r. Zgromadzenie już istniało 12 lat. Niestety, Biskup Przełożony liczył już 79 lat. Był widocznie zniechęcony. Żalił się, że młodzi nie respektują jego autorytetu. Wprowadził różne ułatwienia i ulgi dla regulaminu. Pod ich presją musiał znieść zakaz palenia. Młodzi też wymusili zmianę nazwy zgromadzenia na „Deutsches Auslandsinstitut".

Oni ze swej strony żalili się, że nie mają wspólnego języka z Przełożonym. Czuło się, że w ich szeregach istnieje ferment, który nie zapowiadał jasnej przyszłości.

W czasie wojny i po wojnie nie miałem kontaktu z Banz. Dowiedziałem się tylko, że Bp Gayer zmarł oraz że 5 kapłanów, 3 kleryków i 9 braci poległo lub zaginęło wskutek działań wojennych. Następcą Bpa Geyera został Ks. Linnemann. Proces wewnętrzny rozkładu postępował stale naprzód, liczba powołań cofnęła się do minimum. Na przestrzeni 15 lat wyświęcono tylko 5 kapłanów. W r. 1957 Zgromadzenie liczyło 29 kapłanów, 2 kleryków i 7 braci. Tylko 6 kapłanów pracowało za granicą i to w pojedynkę /Brazylia, USA, Francja, Anglia, Italia/.

W liście z 12.VI.1957 r. Ks. Linnemann pisał do mnie: „Nie otrzymałem dotychczas Decretum laudis z powodu trudności wojennych i powojennych. Sprawa ta jednak dzięki nowym staraniom spoczywa w dobrych rękach".

Krótko potem zarządzona została wizytacja, która ujawniła różne odchylenia i braki. Wskutek tego powierzono kierownictwo zgromadzenia Prałatowi Bitnerowi, Sekretarzowi G-en. przy Episkopacie dla spraw duszpasterstwa emigracyjnego. W r. 1967 Komisarzem Gen. Zgromadzenia wybrany został Ks. Michał Piller, który przez 22 lata pracował w Brazylii. Starania jego idą w tym kierunku, by z Zgromadzenia utworzyć Instytut iuris dioecesani. Liczba kapłanów wynosi obecnie 17, z których 5 pracuje za granicą /USA, Italia, Holandia, Anglia/. Pozostało tylko 6 braci. Nie ma ani jednego nowicjusza.

Rozwój Zgromadzenia

Rok	Kapłani	Bracia	Klerycy	Nowicjusze	Razem
1926	-	-	-	11	11
1932	2	18	12	8	40
1938	15	20	24	10	77
1957	29	7	2	5	41
1967	17	6	-	-	23

X. Ignacy Posadzy TChr [*s. 10*]